



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: L. J. M.**, narozené dne „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2014, č. j. 11995/14/5000-14402-809436,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2014, č. j. 11995/14/5000-14402-809436, jímž bylo zamítnuto její odvolání a byl potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územního pracoviště v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“), ze dne 23. 9. 2013, č. j. 1816751/13/2501-24402-502875. Tímto dodatečným platebním výměrem správce daně podle zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o dani z nemovitostí“), a podle § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), doměřil žalobkyni daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011 v rozsahu obvodu územní působnosti Finančního úřadu v Rumburku ve výši 0 Kč, neboť na rozdíl od žalobkyně, která do dodatečného daňového přiznání nezahrnula některé své nemovitosti a vyčíslila nižší daň než v původním daňovém přiznání, shledal, že předmětem daně mají být všechny nemovitosti žalobkyně a původně vyčíslená daň ve výši 21.252 Kč byla správná.

V žalobě žalobkyně předeslala, že na stavby v jejím vlastnictví, a to rodinný dům č. p. 411 na pozemku parc. č. st. 644, budovu č. p. 478 na pozemku parc. č. 635 a budovu bez č. p./č. e. na pozemku parc. č. st. 636, vše zapsáno na listu vlastnictví č. 11292 v katastrálním území Rumburk (dále jen „předmětné stavby“), nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí, ačkoli podle stavebně právních předpisů kolaudaci podléhají, resp. podléhaly. Žalobkyně vycházela z § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí a z důvodové zprávy k tomuto ustanovení. Zdůraznila, že při hledání významu zmíněného ustanovení nelze opomenout vládní návrh zásad zákona o dani z nemovitostí (www.psp.cz/eknih/1990cnr/tisky/t0470_01.htm), zejména zásadu č. 7, podle které jsou předmětem daně na území České republiky stavby, které jsou dokončeny a schopny samostatně plnit svou funkci, a to především stavby zkolaudované a stavby, na které v uplynulých letech v souladu s tehdy platným právním stavem nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí. Z toho podle žalobkyně vyplývá, že bylo v úmyslu zákonodárce zatížit daní z nemovitostí jen takové stavby, které mohou fakticky plnit své funkce nezávisle na tom, zda byly naplněny zákonem stanovené podmínky. Žalobkyně vyslovila názor, že zákonodárce nezamýšlel podrobit zdanění stavby, které z hlediska faktického i právního stavu užívat nelze.

Žalobkyně konstatovala, že se jí přes značné úsilí nepodařilo dohledat kolaudační rozhodnutí ani jakýkoli doklad, který by prokazoval, že při provádění staveb a jejich změn bylo před příslušným orgánem vedeno stavební řízení, případně že by stavby a jejich změny byly prováděny v souladu s platnými předpisy na základě ohlášení. Žalobkyně proto dovozovala, že ohledně předmětných staveb žádné stavební řízení neproběhlo. Původní stavby totiž byly vybudovány koncem 19. století jako továrna na výrobu nožů. Výrobní část továrny byla postavena v roce 1892 a část užívaná zřejmě pro bydlení majitele továrny a jako zázemí vznikla přestavbou a dostavbou obytných budov, jejichž existenci lze vysledovat již v mapových dílech z let 1826 až 1843. Vzhledem k tomu, že se jednalo o výrobní objekty, v nichž bylo podle dobových podkladů zaměstnáno cca 200 lidí, lze mít podle žalobkyně za to, že podle tehdy platných a účinných právních předpisů bylo pro tento typ staveb vyžadováno kolaudační rozhodnutí. Dokumentace se však podle sdělení stavebního úřadu nedochovala. Žalobkyně připomněla, že koncem šedesátých a začátkem sedmdesátých let minulého století došlo ke stavebním úpravám a změnám účelu využití staveb, přičemž tehdy platný zákon č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu (dále jen „stavební řád z roku 1958“), a zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), stanovily při změně účelu využití stavby jako podmínku pro její užívání vydání kolaudačního rozhodnutí, resp. povolení k uvedení do trvalého provozu. S odkazem na zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, žalobkyně uvedla, že pokud by v dané době proběhlo stavební řízení, musely by být doklady k dispozici nejen v archivech stavebních úřadů, ale také ve sbírce listin katastru nemovitostí. Tomu, že v minulém století žádné stavební řízení týkající se předmětných staveb neproběhlo, nasvědčuje podle žalobkyně i skutečnost, že v katastru nemovitostí je dosud jako účel užití staveb zapsána výroba, ačkoli byla ukončena koncem padesátých let minulého století. Žalobkyně shrnula, že se jedná o stavby, na které nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí, ačkoli podle právní úpravy platné v době jejich dokončení, resp. dokončení jejich změn, vydáno být mělo. Žalobkyně dále konstatovala, že užívání předmětných staveb je s ohledem na jejich současný technický stav prakticky vyloučeno, a proto nejsou splněny podmínky k tomu, aby tyto stavby byly zahrnuty do předmětu daně z nemovitostí.

Podle žalobkyně nelze na předmětné stavby aplikovat § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí, podle něhož může ke vzniku daňové povinnosti dojít i tam, kde nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí. Žalobkyně konstatovala, že ze skutečnosti, že předmětné stavby jsou zapsány v katastru nemovitostí, kdy tento zápis byl proveden převzetím zápisů a zákresů z pozemkové knihy bývalého pozemkového katastru, nelze dovozovat, jak to učinil správce daně, že tyto stavby byly dokončeny podle dříve vydaných právních předpisů. Žalobkyně podotkla, že v daňovém řízení bylo zjištěno, že předmětné stavby byly pravděpodobně dokončeny okolo roku 1890, přičemž v té době byla evidence nemovitostí postavena na jiných zásadách, než je tomu v současnosti. Popsala vývoj evidování nemovitostí na území České republiky a uvedla, že po roce 1945 se pozemkový katastr začal hrubě rozcházet se skutečností a po roce 1956 se přestal aktualizovat a udržovat. Během několika let tak vznikl chaotický právní stav, který podle žalobkyně nebyl dodnes napraven. Z toho žalobkyně dovodila, že zápisy a nákresy z pozemkových knih, jejichž kopie správce daně získal od Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, Katastrálního pracoviště Rumburk (dále jen „katastrální úřad“), nejsou a nemohou být spolehlivé a na jejich základě nelze dostatečně zjistit skutečný stav. Žalobkyně dodala, že katastr nemovitostí při svém začátku v roce 1993 zcela převzal operát evidence nemovitostí, která vykazovala zásadní obsahovou neúplnost. Z historie evidence nemovitostí na území České republiky podle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že jakákoli rozhodnutí vydaná ohledně staveb ve stavebním řízení až do roku 1964 neměla pro zápisy do evidence nemovitostí žádný význam a do sbírky listin těchto evidencí se nezakládala. Žalobkyně proto považovala za vyvrácené tvrzení správce daně, že zápisy do pozemkových knih musely být provedeny na základě prokazatelných listin, které dokládaly existenci staveb po jejich dokončení.

Žalobkyně rovněž upozornila na skutečnost, že pokud chtěl správce daně podložit svůj názor, že předmětné stavby byly v roce 1890 dokončeny podle tehdy platných právních předpisů, měl svou pozornost zaměřit na doklady a informace o řízení podle zákona ze dne 10. 4. 1886, o stavebním řádě pro Čechy, jímž byla mimo jiné upravena pravidla pro kolaudaci dokončených staveb. Žalobkyně připomněla, že takové doklady se podle sdělení stavebního úřadu ve Šluknově nedochovaly. Namítala, že zjištění správce daně vycházející pouze z historických údajů pozemkové evidence jsou neúplná a nepřesná. Žalobkyně a její rodinní příslušníci se historií předmětných staveb zabývali několik let a jimi zjištěné skutečnosti dostatečně zpochybňují zjištění správce daně. Poukázala na to, že z Císařských povinných otisků stabilního katastru (mapy z roku 1826 až 1843) lze jednoznačně ověřit, že na dotčených pozemcích byly již v roce 1843 situovány celkem tři roubenky. Z dobových materiálů (fotografie, reklamní tiskoviny) i z letopočtů uvedených v některých částech původních staveb je podle žalobkyně zřejmé, že přestavba a dostavba zmíněných staveb na část továrny pro výrobu nožů a šavlí byla dokončena přibližně v roce 1907. Ani přes velmi podrobné pátrání se žalobkyni nepodařilo dohledat žádné doklady o tom, že bylo vedeno stavební řízení. Žalobkyně doplnila, že i kdyby takové písemnosti byly dohledány, nemohly by poskytnout potřebné odpovědi pro řešení sporných otázek. Podle žalobkyně je totiž vyloučeno, aby od roku 1890 do roku 2011 nebyly na stavbách provedeny žádné změny, ohledně nichž mělo být vedeno stavební řízení, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že od sedmdesátých let minulého století nebyl areál užíván pro výrobu nožů, ale jako učňovské středisko, expediční sklady a ubytovna pro pracovníky z jiných zemí socialistického bloku.

Podle žalobkyně se správci daně nepodařilo provedeným dokazováním vyvrátit její tvrzení, že na předmětné stavby nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí, ačkoli vydáno být

mělo. Žalobkyně zdůraznila, že v daňovém řízení byly rozhodující zápisy v katastru nemovitostí, ačkoli tyto zápisy nic nevypovídají o provedení a výsledcích stavebního řízení. Namítala, že správce daně při výkladu a aplikaci § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona nerespektoval ústavněprávní limity, které se vztahují k povinnosti orgánů veřejné moci šetřit při ukládání a vymáhání daní podstatu a smysl základních práv a svobod (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), konkrétně vlastnického práva (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Žalobkyně poukázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02 (zásada in dubio mitius) a sp. zn. IV. ÚS 29/05 (ochrana vlastnického práva v oblasti daní). Dodala, že správce daně se přijatou interpretací § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí ocitl mimo zákonný podklad, neboť svým postupem rozšířil daňovou povinnost na situaci, na kterou při mírnější interpretaci zákona daňová povinnost nedopadá.

Žalobkyně dále namítala, že pro daňové řízení je vždy rozhodující faktická stránka věci, a proto jakékoli doklady lze akceptovat jen tehdy, je-li nesporné, že k daňově právně relevantní skutečnosti došlo tak, jak je v těchto dokladech uvedeno. I když v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, musí být podle žalobkyně požadavek na prokázání určité skutečnosti objektivně splnitelný. Znovu zdůraznila, že jediným relevantním důkazem bylo kolaudační nebo jiné srovnatelné rozhodnutí, které však v důsledku plynutí času a neplnění zákonných povinností předchozími vlastníky a uživateli staveb není k dispozici. Správce daně podle žalobkyně s ohledem na závěr, že zápis staveb v katastru nemovitostí dokládá jejich dokončení podle dříve platných právních předpisů, zcela ignoroval jiné skutečnosti, které mohly s ohledem na neobvyklost situace potvrdit tvrzení žalobkyně. Správce daně nevzal v úvahu, že za období více než sta let přinejmenším jednou prokazatelně došlo ke stavebním úpravám předmětných staveb a změnám účelu jejich využití a že v období od roku 1948 od roku 1989 nebylo od socialistických organizací vyžadováno plnění jejich povinností, a proto je evidence katastru nemovitostí poznamenána poměrně zásadními nedostatky. Podle žalobkyně nelze při vybírání daní vycházet pouze z fiskálního zájmu státu, ale cílem musí být vybrání daně ve správně stanovené výši. Správce daně se však dopustil jednostranného zjednodušení důkazní situace a s odvoláním na zápis v pozemkových knihách přibližně z období vzniku předmětných staveb zařadil tyto stavby do předmětu daně ze staveb, přičemž zcela odhlédl od skutečnosti, že nebyl dohledán jakýkoli doklad, že v souvislosti s těmito stavbami probíhalo stavební řízení, ani že byly do katastru nemovitostí zapsány na základě jiných podkladů, než bylo měření nebo výsledky jiného šetření skutečného stavu. Podle žalobkyně tím správce daně porušil § 92 odst. 2 daňového řádu.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že část § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí, podle které jsou předmětem daně ze staveb na území České republiky stavby, pro které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí, nebo kolaudačnímu rozhodnutí podléhající a užívané, se vztahuje pouze na stavby dokončené po 1. 10. 1976, nikoli na stavby, které jsou předmětem tohoto sporu a které byly dokončeny mnohem dříve. Podle žalovaného je proto třeba vycházet z poslední části uvedeného ustanovení, tj. že se jedná o stavby dokončené podle dříve vydaných právních předpisů. Žalovaný odmítl názor žalobkyně, že na předmětné stavby mělo být vydáno kolaudační rozhodnutí, které však vydáno nebylo. Stavby dokončené podle dříve vydaných právních předpisů podle žalovaného podléhají dani zcela nezávisle na tom, zda na ně mohlo, či nemohlo být vydáno kolaudační rozhodnutí. Žalovaný trval na tom,

že daňové orgány postupovaly správně, když předmětné stavby podřadily pod předmět daně ze staveb na základě zjištění, že byly dokončeny podle dříve vydaných právních předpisů. Považoval za irelevantní, jaký byl v roce 2011 stavebně technický stav těchto staveb a zda byly užívány, či nikoli. Zdůraznil, že v rámci provedeného místního šetření bylo prokázáno, že stále naplňují definiční znaky stavby.

Vzhledem k tomu, že se nedochovaly dokumenty zachycující stavební řízení vedené ohledně předmětných staveb, vycházely daňové orgány zejména ze zápisů v pozemkové knize. Žalovaný poznamenal, že podle sdělení Městského úřadu Šluknov v případě, že byly stavby zapsány do pozemkové knihy, musely být také dokončeny podle dříve vydaných právních předpisů. Podle žalovaného byly zápisy v pozemkové knize zachovány v dostatečné kvalitě, aby z nich bylo zjištělné, kdy byly provedeny a k čemu se vztahovaly. Žalovaný proto trval na závěru, že předmětné stavby byly dokončeny podle v té době účinných právních předpisů. Dodal, že historie evidence nemovitostí, kterou popsala žalobkyně, není zcela přesná a mnohdy je velmi zavádějící. Podle žalovaného by zápis do pozemkových knih nebyl proveden, pokud by budova (stavba) nebyla řádně dokončena, a závěr žalobkyně, že se zápisy prováděly na základě mapových podkladů a zjištěného skutečného stavu, neodpovídá skutečnému obsahu právních předpisů účinných v rozhodném období. Připomněl, že stavební řády – zákony č. 40/1886 Ř. z. a č. 5/1889 Čes. z. z. – neupravovaly kolaudaci dokončených staveb, pouze u vybraných staveb bylo třeba získat povolení k jejich užívání, popř. přebývání v nich. Z toho však podle žalovaného nelze dovozovat, že by se jednalo o kolaudační rozhodnutí ve smyslu zákona o dani z nemovitostí.

Žalovaný označil za irelevantní námitku žalobkyně, že se správce daně měl zaměřit na právní úpravu obsaženou ve stavebním řádu pro Čechy, neboť doklady, které patrně byly podle tohoto řádu vydány, se nedochovaly. Proto bylo podle žalovaného třeba prokázat dokončení předmětných staveb jiným způsobem, což také daňové orgány učinily. Žalovaný konstatoval, že pokud v průběhu let docházelo ke stavebním úpravám, ať už podléhaly kolaudačnímu řízení, či nikoli, neměly tyto úpravy vliv na skutečnost, že předmětné stavby byly dokončeny. Zdůraznil, že důkazní břemeno bylo na žalobkyni, která však žádnou z těchto skutečností nijak relevantně nedoložila. Její námitky, že žalovaný nešetřil podstatu a smysl základních práv a svobod a nepostupoval v souladu se zásadou in dubio mitius, žalovaný shledal nedůvodnými. Nesouhlasil ani s její námitkou, že správce daně porušil § 92 odst. 2 daňového řádu. Správce daně zahájil na základě dodatečného daňového přiznání postup k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu a bylo povinností žalobkyně prokázat, že předmětné stavby nebyly dokončeny podle dříve vydaných právních předpisů. Žalovaný si je vědom toho, že se z doby dokončení staveb nedochovaly žádné podklady ze stavebního řízení, nicméně z této skutečnosti podle něj nelze dovozovat, že stavební řízení neproběhlo. Nelze totiž mít automaticky za to, že pokud se nedochovaly doklady potvrzující postup v souladu se zákonem, bylo postupováno v rozporu s ním. To by ad absurdum vedlo k závěru, že téměř všechny stavby postavené do konce 19. století byly postaveny v rozporu s tehdy účinnými stavebními předpisy. Přestože důkazní břemeno nesla žalobkyně, správce daně si vyžádal od katastrálního úřadu, od Městského úřadu Rumburk, resp. Šluknov, a od Státního okresního archivu Děčín veškeré dostupné dokumenty a informace vztahující se k dokončení předmětných staveb. Na základě těchto podkladů a na základě vyjádření žalobkyně dospěl správce daně k závěru, že jeho pochybnosti nebyly odstraněny a že předmětné stavby byly dokončeny podle dříve vydaných právních předpisů. Z toho důvodu byla žalobkyni doměřena daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011 ve výši 0 Kč.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že pokud z poznámky pod čarou odkazující na stavební zákon z roku 1976 žalovaný dovozuje, že kolaudačním rozhodnutím se v rámci zákona o dani z nemovitostí rozumí jen kolaudační rozhodnutí ve smyslu stavebního zákona z roku 1976, aplikuje právní předpisy způsobem, který je v rozporu se zásadami daňového práva i s principy právního státu. K tomu odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 485/98 a dodala, že text poznámky pod čarou nemůže odůvodnit rozšiřující výklad § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí ve prospěch státu, neboť zákonodárce nedostál své povinnosti formulovat pravidla chování jasně a jednoznačně. Pokud žalovaný vykládá zmíněné ustanovení v pochybnostech nikoli ve prospěch nositele základních práv a svobod, porušuje základní zásadu vztahu státu a jednotlivce zakotvenou v čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně poznamenala, že nikdy nerozporovala dokončení předmětných staveb, a dodala, že opačný závěr lze snadno vyvrátit již samotnou existencí dotčených staveb. Podle žalobkyně je předmětem sporu otázka, zda se jedná o stavby podléhající kolaudaci, či nikoli. Pokud kolaudaci v době svého dokončení nepodléhaly, bylo namístě zkoumat, zda tyto stavby byly dokončeny podle tehdy platného právního předpisu, což žalobkyně chápe ve smyslu souladu s tímto předpisem. K tomu bylo třeba zjistit okamžik, kdy byly stavby dokončeny ve stavu, který je relevantní pro vyměření daně z nemovitostí, a stavebně právní předpis, který se na dokončení dotčených staveb vztahoval. Žalobkyně podotkla, že daňové orgány jsou lépe odborně, personálně i technicky vybaveny a nic jim nebránilo, aby již v daňovém řízení označily konkrétní dříve vydaný právní předpis, podle něhož považují dotčené stavby za dokončené. Z argumentace žalovaného není podle žalobkyně zřejmé, proč nelze např. povolení k užívání staveb vydávané podle zákona o stavebním řádu pro Čechy považovat za kolaudační rozhodnutí ve smyslu zákona o dani z nemovitostí, neboť pouhé jazykové vyjádření nic nevypovídá o obsahu a účelu tohoto institutu. Žalobkyně dodala, že není sporu o tom, že se do pozemkových knih zapisovaly stavby, které fakticky existovaly, tedy nutně musely být dokončeny. V argumentaci žalovaného však postrádala jakoukoli skutečnost, ze které by bylo možno bez důvodných pochybností dovozovat, že do pozemkových knih byly stavby zapisovány pouze tehdy, jestliže byly při jejich dokončení řádně splněny povinnosti stanovené stavebně právním předpisem, a naopak, že je v rozumné míře pravděpodobné, že stavby, při jejichž dokončení byly stavebně technické předpisy porušeny, do pozemkových knih zapsány nebyly.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení

zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Výzvou k odstranění pochybností ze dne 29. 3. 2013 správce daně žalobkyni podle § 89 odst. 2 daňového řádu vyzval, aby do patnácti dnů od doručení výzvy odstranila pochybnosti o správnosti, pravdivosti, úplnosti a průkaznosti dodatečného daňového přiznání k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011 spočívající v neuvedení staveb, které jsou evidovány na listu vlastnictví č. 11292 pro katastrální území Mikulášovice, a to stavby bez č. p. / č. e. na pozemku parc. č. st. 636, rodinného domu č. p. 411 na pozemku parc. č. st. 644 a stavby pro výrobu a skladování č. p. 478 na pozemku parc. č. 635. Správce daně upozornil na to, že údaje v katastru nemovitostí neodpovídají tvrzení žalobkyně, že se nejedná o stavby, a uložil žalobkyni, aby doložila, že stavby fyzicky neexistují.

Na výzvu k odstranění pochybností žalobkyně reagovala podáním ze dne 17. 4. 2013, v němž uvedla, že netvrdila, že se nejedná o stavby, ani že tyto stavby neexistují, a předestřela svůj právní názor, že uvedené stavby nejsou předmětem daně ze staveb ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí. Následně žalobkyně předložila znalecký posudek č. 2176/105/2002 o ceně nemovitostí bývalého výrobního areálu ZUŠ s příslušenstvím a pozemky, vypracovaný dne 28. 5. 2002 znalcem P. Š.

Správce daně si současně u katastrálního úřadu vyžádal listiny, na základě kterých byly předmětné nemovitosti zapsány na list vlastnictví č. 11292, a obdržel kupní smlouvy ze dne 19. 4. 2002 a 12. 9. 2003. K další výzvě správce daně katastrální úřad sdělil, že tyto stavby byly evidovány již před rokem 1911 v bývalém pozemkovém katastru.

Přípisem ze dne 2. 7. 2013 správce daně sdělil žalobkyni výsledek postupu k odstranění pochybností a poučil ji o jejích procesních právech. Správce daně konstatoval, že žalobkyně neodstranila pochybnosti, neboť neprokázala, že předmětné stavby nejsou předmětem daně z nemovitostí. Podáním ze dne 18. 7. 2013 žalobkyně navrhla, aby správce daně pokračoval v dokazování.

Městský úřad Šluknov, odbor stavební úřad, přípisem ze dne 8. 8. 2013 správci daně na jeho výzvu sdělil, že úřední listiny prokazující, že předmětné stavby byly dokončeny, případně uvedeny do užívání, se nedochovaly. Státní oblastní archiv v Litoměřicích, Státní okresní archiv Děčín, rovněž správci daně oznámil, že nedisponuje žádnou stavební dokumentací, a pokud se tato nenachází ani u místně příslušného stavebního úřadu, je nutno ji považovat za nenávratně ztracenou. Také katastrální úřad správci daně sdělil, že nemá k dispozici listiny ohledně dokončení a zaměření předmětných staveb, a předložil kopie záznamů z pozemkových knih, které se týkaly těchto budov.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 9. 2013 správce daně doměřil žalobkyni daň z nemovitostí za zdaňovací období roku 2011 v rozsahu obvodu územní působnosti Finančního úřadu v Rumburku ve výši 0 Kč. V odůvodnění uvedl, že neshledal důvody k pokračování v dokazování, neboť žalobkyní uváděné důvody nejsou sto pochybnosti správce daně odstranit. Předmětné stavby byly do knihovny vložky pozemkové knihy zapsány v roce 1879 a z důvodu jejich vzniku před účinností stavebního zákona z roku 1976 se jedná o stavby dokončené podle dříve vydaných právních předpisů. Správce daně proto vyměřil daň s využitím údajů uvedených žalobkyní v dříve podaném daňovém přiznání.

Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání. V průběhu odvolacího řízení provedl správce daně dne 12. 11. 2013 místní šetření, při kterém zjistil, že předmětné stavby jsou neudržované, zdevastované, mají obvodové zdivo i střešní konstrukci. Žalovaný poté přípisem ze dne 16. 4. 2014 seznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a vyzval ji k vyjádření se v rámci odvolacího řízení. Po vyjádření žalobkyně ze dne 2. 5. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na otázku výkladu § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí, podle kterého „*[p]ředmětem daně ze staveb jsou na území České republiky stavby, pro které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí¹⁷⁾ nebo kolaudačnímu rozhodnutí podléhající a užívané anebo podle dříve vydaných právních předpisů dokončené.*“

Citované ustanovení zahrnuje tři navzájem odlišné kategorie staveb. První kategorií jsou stavby, pro které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí, druhou kategorií pak stavby podléhající kolaudačnímu rozhodnutí a užívané a konečně třetí kategorií tvoří stavby dokončené podle dříve vydaných právních předpisů. Požadavek na to, aby se jednalo o stavby užívané, se přitom vztahuje výlučně a jen ke druhé kategorii, která pamatuje na situace, kdy je stavba užívána bez kolaudačního rozhodnutí, ačkoli toto je podmínkou jejího užívání.

Tyto tři kategorie staveb byly jako předmět daně ze staveb označeny již v původním znění § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí, které bylo účinné od 1. 1. 1993 a podle něhož „*[p]ředmětem daně ze staveb jsou stavby na území České republiky, na které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí¹⁷⁾ nebo kolaudačnímu rozhodnutí podléhající a užívané a nebo podle dříve vydaných obecně závazných právních předpisů dokončené.*“ V té době platil na území České republiky stavební zákon z roku 1976, který do českého právního řádu zavedl institut kolaudačního rozhodnutí vydávaného ve speciálním kolaudačním řízení a nezbytného pro užívání staveb, které vyžadovaly stavební povolení (srov. § 76 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976). Žádný starší stavební právní předpis, a to ani žalobkyní zmiňovaný stavební řád z roku 1958 nebo dřívější zákon o stavebním řádu pro Čechy, institut kolaudačního rozhodnutí neobsahoval.

Vzhledem k tomu, že citované ustanovení hovoří výhradně o kolaudačním rozhodnutí, nikoli též o jiných podobných institutech (např. uvedení do trvalého provozu, povolení k užívání, apod.), zastává soud názor, že kolaudačním rozhodnutím ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí bylo třeba v době účinnosti stavebního zákona z roku 1976 rozumět výhradně kolaudační rozhodnutí vydané podle tohoto zákona. Tomu plně odpovídá i dikce předmětného ustanovení, která naprosto jednoznačně odlišuje stavby s kolaudačním rozhodnutím nebo tomuto rozhodnutí podléhající od staveb dokončených podle dříve vydaných právních předpisů, čímž je logicky myšleno podle předpisů, které kolaudační rozhodnutí neupravovaly. Tento výklad podporuje i poznámka pod čarou odkazující na stavební zákon z roku 1976, byť je samozřejmě nutné souhlasit se žalobkyní v tom, že podle judikatury Ústavního soudu „*[p]oznámky pod čarou či vysvětlivky nejsou normativní, přesněji závaznou součástí pravidla chování. Proto stejně jako jiné části právního předpisu, jejichž*

posláním je zlepšit přehlednost předpisu a orientaci v právním řádu (nadpis právního předpisu, označení částí, hlav, dílů, oddílů, paragrafů), jsou pouhou legislativní pomůckou, která nemůže být závazným pravidlem pro výklad právního předpisu a stanovení pravidel chování“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, dostupný na nalus.usoud.cz). Při výkladu § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí nicméně nebyla poznámka pod čarou užita jako závazné výkladové pravidlo, nýbrž jen jako podpůrný argument dokreslující správnost výše popsaného výkladu.

V souvislosti s přijetím zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon z roku 2006“), byl zákon o dani z nemovitostí novelizován zákonem č. 186/2006 Sb., který rozčlenil § 7 odst. 1 na písmena a) až e), přičemž nově doplnil další dvě kategorie staveb, a to pod písmenem a) stavby, pro které byl vydán kolaudační souhlas, nebo stavby užívané před vydáním kolaudačního souhlasu, a pod písmenem b) stavby způsobilé k užívání na základě oznámení stavebnímu úřadu nebo stavby podléhající oznámení stavebnímu úřadu a užívané. Obě tyto nové kategorie se vážou ke stavbám dokončeným v režimu stavebního zákona z roku 2006. Původní tři kategorie staveb byly nově uvedeny pod písmenem c) předmětného ustanovení tak, jak je soud citoval výše. Písmena d) a e) se týkala bytů a nebytových prostor.

Důvodová zpráva k zákonu č. 186/2006 Sb. uvádí, že „[n]avrhanou úpravou se reaguje na novou právní úpravu ve stavebním zákoně, který již nevyžaduje pro užívání staveb kolaudační rozhodnutí. U některých staveb postačí oznámení stavebnímu úřadu o užívání stavby, u jiných bude vydáván kolaudační souhlas. Navrženou úpravou se tak odstraňuje negativní dopad návrhu stavebního zákona do zákona o dani z nemovitostí. Pokud by nebyly provedeny změny v zákoně o dani z nemovitostí, došlo by k zúžení předmětu daně ze staveb. To by vedlo ke snížení výnosu daně z nemovitostí.“ Ačkoli je institut kolaudačního souhlasu svým smyslem a účelem velmi blízký kolaudačnímu rozhodnutí, zákonodárce přikročil k novelizaci § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí, protože kolaudační souhlas nepovažoval za kolaudační rozhodnutí, o kterém předmětné ustanovení před novelou hovořilo. Uvedená novela tudíž potvrzuje, že samotný zákonodárce vykládá slovní spojení „kolaudační rozhodnutí“ velmi úzce a nezahrnuje pod něj žádné jiné instituty bez ohledu na to, zda a do jaké míry jsou kolaudačnímu rozhodnutí podobné. I z tohoto důvodu lze podle názoru soudu interpretovat tento pojem uvedený v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí výhradně jako kolaudační rozhodnutí ve smyslu stavebního zákona z roku 1976.

V projednávané věci nebylo sporu o tom, že předmětné stavby byly (odhlédneme-li od jejich případných změn, jimiž se soud bude zabývat níže) dokončeny během 19. století nebo na počátku 20. století, tj. dávno před účinností stavebního zákona z roku 1976. Z této skutečnosti jednoznačně vyplývá, že uvedené stavby v době svého dokončení nemohly podléhat kolaudačnímu rozhodnutí. Podle názoru soudu je přitom irelevantní, zda tehdy platné právní předpisy vyžadovaly určitou formu povolení k užívání dokončené stavby, či nikoli, neboť rozhodně nešlo o kolaudační rozhodnutí, které se v českém právním řádu objevilo až v roce 1976. Předmětné stavby proto v žádném případě nemohou být stavbami, na které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí, ani stavbami kolaudačnímu rozhodnutí podléhajícími a užívanými. Zbývá proto posoudit, zda předmětné stavby spadají do poslední kategorie

staveb uvedené v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí, tj. zda jde o stavby dokončené podle dříve vydaných právních předpisů.

Na tomto místě považuje soud za potřebné připomenout východiska důvodové zprávy k zákonu o dani z nemovitostí, která uvádí, že „[p]odle nové právní úpravy bude daňově zatížena většina pozemků a zdanění bude podléhat většina staveb. Pro velký rozsah předmětu daně bylo nutno přihlédnout k hospodářským, celospolečenským a ekologickým zájmům České republiky rozšířením ustanovení o osvobození a úlevách na dani ... V porovnání s dosavadní zemědělskou daní z pozemků a domovní daní se zdaňují téměř všechny pozemky a stavby ... Daní ze staveb se zdaňují stavby ve vlastnictví fyzických a právnických osob, které slouží k bydlení, rekreaci a podnikatelské činnosti bez ohledu na jejich stavebně-technické vyhotovení a stáří. Jde zejména o stavby zkolaudované a o stavby, na které v souladu s dříve platným právním stavem nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí.“ Z této důvodové zprávy podle názoru soudu vyplývá jednoznačný záměr zákonodárce podřídit dani z nemovitostí téměř veškeré pozemky a stavby, což potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 3. 2007, č. j. 2 Afs 125/2005 - 40, publ. pod č. 1662/2008 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, a případné výjimky řešit spíše cestou osvobození od daně nebo úlev na dani než vyloučením určitých staveb z předmětu daně. Za předmět daně zákonodárce v důvodové zprávě výslovně označil mimo jiné stavby, na které v souladu s dříve platným právním stavem nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí.

Vycházeje z těchto premis soud shledal, že slovní spojení „*dokončené podle dříve vydaných právních předpisů*“ neznamena, že by dani podléhaly výhradně ty stavby, které byly dokončeny v souladu s dříve vydanými právními předpisy. Z ničeho totiž nelze dovodit, že by zákonodárce hodlal podřídit dani z nemovitostí jen takovéto stavby, když navíc popsání posuzování souladu by zejména v případě starších staveb vyvolávalo zásadní komplikace v podobě neúplnosti dostupné dokumentace, se kterou se potýkají i účastníci řízení v projednávané věci. Rozlišování staveb podle toho, zda byly dokončeny v souladu s tehdejší právní úpravou, či nikoli, by dále přinášelo zcela iracionální a nepřipustnou diskriminaci osob vlastnicích stavby dokončené v souladu s dříve vydanými právními předpisy, neboť tyto osoby by na rozdíl od vlastníků ostatních staveb dokončených před účinností stavebního zákona z roku 1976 musely platit daň z nemovitostí. Nelze opomíjet ani skutečnost, že zákonodárce označil za předmět daně i stavby, které jsou užívány bez kolaudačního rozhodnutí, ačkoli mu podléhají. V tomto případě tedy užívání stavby v rozporu s § 76 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 nezkolaudované není překážkou zdanění, a proto neexistuje žádný rozumný důvod k tomu, aby stavby dokončené před účinností stavebního zákona z roku 1976 nikoli v souladu s dříve vydanými právními předpisy dani z nemovitostí nepodléhaly.

Soud proto shledal, že slovní spojení „*podle dříve vydaných právních předpisů*“ obsažené v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí představuje toliko časové rozlišovací hledisko navazující na předchozí text, který se týká kolaudačních rozhodnutí podle stavebního zákona z roku 1976, a vymezení právního rámce pro hodnocení, zda byly stavby dokončeny, či nikoli. Jinými slovy, předmětem daně z nemovitostí podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí jsou stavby dokončené za účinnosti stavebního zákona z roku 1976, pokud byly zkolaudovány nebo jsou-li užívány bez kolaudačního rozhodnutí, ačkoli mu

podléhají, a dále stavby, které lze podle právních předpisů účinných před stavebním zákonem z roku 1976 považovat za dokončené.

Žalobkyně se tedy mylí, pokud se domnívá, že v případě staveb v jejím vlastnictví mělo být zkoumáno, zda byly dokončeny v souladu s tehdy platnou právní úpravou. Rozhodující je ta skutečnost, že vzhledem k době svého dokončení nepodléhají kolaudačnímu rozhodnutí, a stávají se tak předmětem daně z nemovitostí bez dalšího již jen proto, že se ve smyslu dřívějších právních předpisů jedná o dokončené stavby. Takový výklad podle názoru soudu plně odpovídá smyslu a účelu zákona o dani z nemovitostí, který je založen na tom, že se zdaňují téměř všechny pozemky a stavby. K prokázání dokončení stavby podle dříve platných právních předpisů přitom plně postačí doklad o tom, že stavba byla zapsána do příslušné evidence nemovitostí, neboť žalobkyně vlastní dokončení předmětných staveb nezpochybňovala a lze vycházet z domněnky, že zápisu podléhaly stavby dokončené. Žalobkyně navíc neprokázala, že by předmětné stavby byly do pozemkových knih zapsány nedokončené, ačkoli ji podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu tížilo důkazní břemeno. Pokud totiž žalobkyně ve svých daňových tvrzeních vycházela z toho, že předmětné stavby nepodléhají dani z nemovitostí, měla podle § 92 odst. 3 daňového řádu povinnost tuto skutečnost prokázat. Další důkazní povinnost jí pak vyplynula z výzvy k odstranění pochybností, které vznikly správci daně. Toto důkazní břemeno žalobkyně neunesla, protože nenavrhl ani nepředložila žádný důkaz o tom, že by předmětné nemovitost nesplňovaly podmínky § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí a nebyly předmětem této daně, ačkoli na tomto tvrzení vystavěla své dodatečné daňové přiznání.

S ohledem na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, kdy správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu, tj. podle písmene c) existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, považuje soud za nedůvodnou námitku žalobkyně, že se správci daně provedeným dokazováním nepodařilo vyvrátit její tvrzení. Žalobkyně by měla mít na paměti, že správce daně primárně nemá povinnost dokazováním vyvracet tvrzení daňového subjektu, ale je to v první řadě daňový subjekt, kdo musí v daňovém řízení prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních (srov. § 92 odst. 3 daňového řádu). Bylo tudíž povinností žalobkyně prokázat oprávněnost toho, že předmětné stavby nezahrnula do dodatečného daňového přiznání k dani z nemovitostí, tj. prokázat, že nejsou předmětem této daně. Nic takového ovšem žalobkyně neprokázala, tudíž v tomto ohledu neunesla důkazní břemeno. Naopak správce daně své důkazní břemeno unesl tím, že ve výzvě k odstranění pochybností jasně identifikoval rozpor dodatečného daňového přiznání s údaji v katastru nemovitostí. Žalobkyně proto byla podle § 92 odst. 4 daňového řádu povinna prokázat také skutečnosti, k jejichž prokázání ji správce daně v průběhu daňového řízení vyzval (§ 92 odst. 4 daňového řádu). Ani tuto povinnost žalobkyně nesplnila, a správce daně tak mohl rozhodnout v její neprospěch. Podle názoru soudu se přitom jednalo o povinnost splnitelnou, neboť žalobkyně se v rámci dokazování mohla zaměřit např. na to, že stavby v jejím vlastnictví nejsou předmětem daně, protože již nenaplňují zákonné znaky staveb (eventuálně neexistují), nebo protože z pohledu dříve vydaných právních předpisů zůstaly nedokončené.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že zákonodárce nezamýšlel podrobit zdanění stavby, které z hlediska faktického i právního stavu užívat nelze. Rozlišovacím kritériem mezi stavbou, která je předmětem daně, a stavbou, která zdanění nepodléhá, totiž nemůže být otázka faktické či právní způsobilosti stavby k užívání. Především je třeba si uvědomit, že zákon o dani z nemovitostí takového kritérium v rámci vymezování předmětu daně neobsahuje, pouze při stanovení sazby daně zohledňuje způsob užívání, což je však zcela jiná otázka. Dále soud podotýká, že žalobkyní předestřený výklad koliduje s tím, že předmětem daně z nemovitostí jsou zcela nepochybně stavby, které podléhají kolaudačnímu rozhodnutí a jsou užívány, ačkoli takové rozhodnutí nebylo vydáno. V těchto případech tedy sice právní stav brání užívání stavby, když stavbu nelze užívat bez kolaudačního rozhodnutí (srov. § 76 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976), nicméně taková stavba je i přesto předmětem daně. Soud dodává, že pokud by předmětem daně nebyly stavby, jež z hlediska faktického stavu nelze užívat, mohl by se vlastník stavby vyhnout placení daně tím, že by např. rozkryl část střechy nebo odstranil okna a tím učinil stavbu fakticky neuživatelnou, což nepochybně zákonodárce nezamýšlel. Není proto podstatné, zda ta která stavba fakticky plní své funkce a je možné ji užívat, nýbrž výhradně to, zda odpovídá definici předmětu daně podle § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí. K obdobnému závěru dospěl také Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 26. 3. 2004, sp. zn. 58 Ca 26/2003, citovaném v komentářové literatuře (srov. Novotná, M., Koubovský, P. *Zákon o dani z nemovitých věcí. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2016 – komentář k § 7). Žalobkyní tvrzená skutečnost, že s ohledem na současný technický stav předmětných staveb je jejich užívání prakticky vyloučeno, tudíž nemá žádný význam pro posouzení, zda jsou předmětem daně, či nikoli. Tato skutečnost však byla ve prospěch žalobkyně zohledněna při stanovení sazby daně, kdy daňové orgány nebraly v potaz, že předmětné stavby byly původně určeny k podnikání v průmyslu, s čímž se pojí vyšší sazba daně.

K námitkám žalobkyně poukazujícím na změny předmětných staveb fakticky provedené v průběhu 20. století soud podotýká, že provádění změn staveb nemůže mít vliv na to, zda jsou předmětem daně z nemovitostí, či nikoli. Pokud byly tyto stavby jednou dokončeny, čímž byla splněna podmínka § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí potřebná k tomu, aby se staly předmětem daně, pak předmětem daně zůstávají do doby, dokud je lze považovat za stavby. Opačný výklad by znamenal, že by se daňový subjekt mohl jakoukoli dílčí změnou stavby vyhnout své daňové povinnosti, což jistě neodpovídá smyslu a účelu zákona o dani z nemovitostí. V projednávané věci není pochyb o tom, že předmětné stavby byly dokončeny v průběhu 19. nebo začátkem 20. století, což nepochybně ani sama žalobkyně. Právě zmiňované dokončení činí z těchto staveb (za předpokladu, že dosud existují, což správce daně ověřil místním šetřením) předmět daně z nemovitostí a následně dílčí změny staveb na tom nemohou nic změnit. Vzhledem k těmto skutečnostem vyhodnotil soud jako irelevantní domněnku žalobkyně, že v minulém století žádné stavební řízení týkající se předmětných staveb neproběhlo. Pouze na okraj soud dodává, že změny staveb se pochopitelně mohou projevit na sazbě daně, pokud se jimi mění způsob užívání stavby, a také na výši daně, pokud mají vliv na rozsah stavby (srov. § 10 odst. 1 a § 11 zákona o dani z nemovitostí).

Tvrdí-li žalobkyně, že zjištění správce daně vycházející pouze z historických údajů pozemkové evidence jsou neúplná a nepřesná, soud konstatuje, že pro účely posouzení, zda

jsou stavby ve vlastnictví žalobkyně předmětem daně z nemovitostí, či nikoli, jsou tato zjištění při prokázané nedostupnosti jakýchkoli dokumentů ze stavebních řízení a s přihlédnutím k důkaznímu břemenu žalobkyně naprosto dostačující. Daňové orgány proto neměly povinnost se zabývat dalšími skutečnostmi a nelze jim ani vytýkat, že ignorovaly blíže nespecifikované skutečnosti, které mohly potvrdit tvrzení žalobkyně. Byla to totiž právě žalobkyně, kdo měl navrhnout konkrétní důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení, což ovšem v dostatečné míře neučinila. Podle názoru soudu proto daňové orgány neporušily § 92 odst. 2 daňového řádu, když s ohledem na jimi zastávaný a zdejším soudem aprobovaný výklad § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí nebylo třeba žádné další skutečnosti zjišťovat.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že se daňové orgány nedopustily nedovoleného zásahu do práv žalobkyně vyplývajících z čl. 4 a 11 Listiny základních práv a svobod a nepostupovaly ani v rozporu s žalobkyní zmíněnými nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02 a IV. ÚS 29/05, když s ohledem na jednoznačný výklad § 7 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí nebyl dán prostor k aplikaci zásady in dubio mitius (v pochybnostech mírněji), a daňové orgány dodržely i požadavky na ochranu vlastnického práva v oblasti daní. Soud tedy v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. května 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová